

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Bernardini Scardaeonii Patauini Presbyteri de Castitate Libri Septem

Scardeone, Bernardino

Venetiis, 1542

Cur tanta libidinis titillatio, & tanta uoluptas homini data fuerit, si bonum
erat ei mulierem non tangere cap. xxxvi

urn:nbn:de:hbz:466:1-30433

LIBER TERTIVS. 103

re, uel bonū, uel malū possit appellari: Nam q̄ hæc, aut ad odium, aut ad intemperantiā homini famulētur, certe ma iū est: uerū quia neq̄ posteritatis successio sine cōcupiscētia reparatur, neq̄ emendatio, aut sæuera castigatio sine iusta ira constare potest, necessariū utrunq̄ uidetur, ac propterea nō esse malum, sed iustitig, ac propagationis ministerium. Hæc ille. Sed de hoc satis nos cætera prosequamur, per quæ, ea ipsa quæ diximus, multo gratiora, atque etiam planiora reddantur.

Cur tanta libidinis titillatio, & tanta uoluptas homini data fuerit, si bonum erat ei mulierem non tangere. Cap. XXXVI.

Restat quoq̄ respondere & his, qui propter feruorem libidinis, & uehementiam uoluptatis: calumniantur castitatem: detrahentes nequiter religioni, quæ hanc mandauit. Quid tanta (inquiunt) uoluptas rationum à Deo hominibus naturaliter data est, si futurum erat, ut esset aliquando multo sanctius sese ab his abstinere, q̄ frui. Haud magni profecto negotii esset eiusmodi obiectioni, calumniæ uel potius respondere, ac etiā satisfacere: modo uelint patiēter audire, & causas noscere, quas uel ipsi nesciunt: uel potius simulant se nescire: quemadmodum illi, de quibus dictum est. Et noluerunt intelligere, ut bene agerēt. Principio ergo, si forte nesciāt, tantum abest, ut uoluptas ista ueneris sit aliquid propriū, atque præcipuum in homine, ut nihil prorsus homini cōtigerit habere cum brutis communius q̄ uoluptatē: usq̄ adeo ut quū in cūctis actibus homo pecudibus antecellat, i eo solū bestiis cōparat: q̄ auerisimè, sicut ille, fetat ad coitū. Si q̄dē cōmune est omnium animātū, tū de fiderio p̄creationis innato, tū uoluptatis ipsius impulsu, libèter ad cōcubitū ruere. Ex quo sanè constat uoluptatē hanc ueneris, nō esse humano generi p̄ singulari quopiā

Psal. 38

DE CONIV. ET CONTI. SACER.

munere datam, sed communicatam potius cum omni genere brutorum: neq; tam datam, q̄ potius subortam, post præuaricationem primogenitorum unâ cum aliis perturbationibus repugnantibus rationi, ut supra diximus. Absit inquit, D. Augustinus in libris de ciuitate dei, ut suspicemur in ea foelicitate rerum, ante peccatū, non potuisse prolem fieri, sine libidinis morbo. Nam quum eo uoluntatis nutu mouerētur ea membra, quo & cætera membra corporis, sine illecebroso ardoris stimulo, & libidine coeundi, cum tranquillitate animi, & corporis, nulla corruptione integritatis, ad officium propagationis coiretur. Vel in propagandis hominibus id euenisset nobis, ut de apibus legimus, quas non libidine, & cæterorum animalium procreatrice uenere generari certum est: sed paulatim, ut stipatæ sunt, per mella uiscere: ut sole omnium nō foetus ædāt, sed faciant, atq; ex opere nascatur suo. Hactenus ille. Factus est ergo cæcanti uiri sententia, uiri mulieriq; congressus post peccatum, nam antea in paradiso quasi angeli permanebant, nullis cōcupiscentiis flagrantes, nullisq; animi affectionibus infestati: nec ullis (ut dicit Chrysostomus) naturæ necessitatibus obligati, utpote incorruptibiles, & immortales conditi. Quare eos ad suscipiendam sobolem uoluntarius usus, non libidinis impetus, utrunq; sexum caute, absque corruptionis labe, & absque uenerea uoluptate iunxisset, & ad pariendam maturitas partus absq; ullo dolore foeminea uiscera relaxasset. Cæterum post præuaricationem data est uoluptas hominibus, sicut & cæteris animantibus, & ad propagandam sobolem, & ad leuandos dolores partus: qui tot menses uentrem disterpunt, & in partu pene exanimant parientem. Factum est ergo eo interuentu uoluptatis ut tam hominū, quam cæterarum animantium genus ab interitu præseruetur, atq; ea illecebra, ueluti fomentis quibusdam, quæ dura, & aspera tolerata sunt in matrimoniis, blandiuscule mor-

videntur. Nam auctore Lactantio, quis ederet, aut biberet, aut procreandis liberis operam daret, nisi esset in his præpotens aliqua delectatio, quæ ad id hominem, quibusdam blandimentis attraheret? Scire quidem, atque verissime. Quis nam diu perferat furētis uxoris rixas, liberorum curas, alendæ familiæ impensas, regendæ, servandæque molestias, iminentisque semper cladis cuiuspiam assiduam, sollicitumque pavorem? Quis inquam ferat? nisi tot incommoda, illecebræ huius uoluptatis, & quotidiana eiusmodi blandimenta lenirent? Quæ nã quæso mulier tam perditæ mentis: ut experta grauescētis uteri molestias, passaque semel intolerabiles penè dolores partus, subeat iterum eadem mala gratis? nisi dolores, quos parturiens sensit, concipiens obliuisceretur? atque futura discrimina, præsentis uoluptatis illecebris compensaret? quæ ideo maior eis quam uiris dari existimatur, ut cui pluris constant, suavius etiam saperent uoluptates. Quamobrem manifeste apparet, uoluptatem istam ipsam ueneris non esse natura ita necessario humanis rebus admixtam, ut ab homine per se ipsa exoptatur: alioqui is à sue, & pecude nihil different, sed datam potius uel in pœnam peccati, tanquam morbum aliquem, & defectum, uel ut ea ipsa incommoda, (ut diximus) quæ inuexerat nobis peccatum, leuiora aliquanto redderentur huius accessione uoluptatis. Nisi ergo dolor partendi, & reliqua tædia educandæ sobolis, in ultionem peccati data fuissent, uoluptas in concipiendo non foret.

Datam fuisse homini concupiscentiam carnis,
 ut uirtus continentiae appareret.

Cap. XXXVII.

Accedit ad hoc causa nihilo minus probabilior superioribus, quæ est, ut appareret in homine uirtus cōtinentiæ. Nam ociosæ quidem essent uiro